

PAINT THE HOOD

ή αλλιώς,
μάχη στους
τοιίχους

Οι τοίχοι της πόλης υπάρχουν για να βάφονται. Τα αφεντικά τους βάφουν με πολλά και έντονα χρώματα για να φτιάχνει η διάθεση του πελάτη. Ο δήμος τους βάφει όπως να ναι, αρκεί να μην φαίνονται τα αλφάδια και τα συνθήματα και ξενερώνουν οι τουρίστες. Οι μινωίστας (κάτι χαζοχαρούμενοι εθελοντές / τσιράκια του κράτους) τους βάφουν γιατί πιστεύουν ότι το βασικό πρόβλημα της πόλης είναι ότι δεν έχουμε αρκετά λουστραρισμένα ντουβάρια. Κάποιοι μικροαστοί ιδιοκτήτες τους βάφουν γιατί θεωρούν ότι η περιουσία τους προσβλήθηκε από βανδαλισμό (και μερικοί επειδή του χρόνου θέλουν να ταβάλουν στο Airbnb που έχει φράγκα).

Κάποιοι άλλοι πάλι δεν βλέπουν τους τοίχους σαν ιερά εικονίσματα που πρέπει να μείνουν πεντακάθαρα. Τους βλέπουν σαν ένα μέσο για να εκφράσουν αυτά που έχουν στο μυαλό τους. Ο μαθητής και η μαθήτρια που θα αποτυπώσουν το μίσος τους για το σχολείο. Ο οπαδός που θα βάψει τη γειτονιά του και θα δείξει ότι αποτελεί ένα ζωντανό κομμάτι της. Ο χιπχοπάς που θα ταγκάρει το όνομα από το κρου του ή τα στιχάκια του ράπερ που ακούει. Ο γκραφίτας που γουστάρει να ασχολείται με την τέχνη του δρόμου. Και φυσικά εμείς, που γράφουμε πολιτικά συνθήματα, κάνουμε στένσιλ και ρολά για αυτά που πιστεύουμε.

Διότι το βάψιμο του τοίχου είναι μια

ΜΑΧΗ

**ΓΙΑ ΤΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΟ ΧΩΡΟ**

Ο δημόσιος χώρος σε μία μητρόπολη είναι κάτι παραπάνω από τσιμέντα, δρόμους, πλατείες και πάρκα. Είναι το άλλο μισό της ζωής μας. Είναι ο χώρος τον οποίο αντικρίζουμε καθημερινά όταν περπατάμε, ο χώρος στον οποίο αναπτύσσουμε κοινωνικές σχέσεις, διασκεδάζουμε και που γενικώς προσπαθούμε να πάρουμε μια ανάσα και να ξεφύγουμε από το υπόλοιπο σκατένιο κομμάτι της ζωής μας, είτε αυτό ονομάζεται σχολείο, είτε δουλειά είτε ό,τι άλλη σαπίλα μας έχουν φορτώσει.

Σε αυτούς τους χώρους δίνουμε καθημερινά μια μάχη. Μια μάχη για το πως περνάμε τον χρόνο μας στην πόλη και πως αυτή εκφράζει τις σκέψεις και τις επιθυμίες μας. Μια μάχη ενάντια σε αυτούς που προσπαθούν να κυριαρχήσουν ελέγχοντας τις καθημερινές μας δραστηριότητες, συμμορφώνοντας παράλληλα όποιον δεν συμβαδίζει με αυτές. Για το κράτος και τα αφεντικά ο χαρακτήρας του δημοσίου χώρου είναι αυτός που περιγράψαμε στην αρχή. Άδεια πάρκα, γεμάτες καφετέριες. Πόλη καλοντυμένη για καταναλωτισμό και αποστειρωμένη από κοινωνική και πολιτική έκφραση. Όποιος δεν ενσωματώνεται σε αυτή τη κουλτούρα -είτε γιατί δεν έχει τα λεφτά, είτε γιατί δεν τη γουστάρει- παίρνει αυτομάτως τη ταμπέλα του "άτυπου παραβάτη" και έρχεται αντιμέτωπος με εξακριβώσεις, ψαχίρια, προσαγωγές και τραμπουκισμούς από μπάτσους.

Εμείς τη ζωή στην πόλη τη βλέπουμε αλλιώς. Όλοι εμείς οι μετανάστες, οι οπαδοί, οι άφραγκοι νέοι και γενικώς τα τσακάλια που τα βράδια προτιμάμε να αράζουμε σε πάρκα και πλατείες αντί για καφετέριες και κλαμπάκια. Εμείς που ντυνόμαστε πρόχειρα και όχι σαν κλαρίνα, που φοράμε κουκούλες και όχι γραβάτες, που προτιμάμε να βλέπουμε τους τοίχους βαμμένους με αυτά που μας εκφράζουν και όχι αποστειρωμένους. Δίνουμε στον δημόσιο χώρο τη μορφή που θέλουμε εμείς και όχι αυτή που μας πλασσάρουν το κράτος και τα αφεντικά.

Το κείμενο αυτό λοιπόν απευθύνεται σε κόσμο σαν κι εμάς. Δε πρόκειται να αφήσουμε τις γειτονιές στα χέρια τους.

Διότι οι γειτονιές είμαστε εμείς

BELLUM URBI

αντιεξουσιαστική ομάδα στο Ηράκλειο
bellumurbi.blackblogs.org • bellumurbi@espiv.net